

GEVAARLIJK SPEL

Luisa Plaja

**Gevaarlijk
spel**

Vertaald door Jasper Mutsaers

moon

Lees ook van Luisa Plaja:

Katie's keuze

© 2009 Luisa Plaja

Published by arrangement with Random House Children's Books, one part of the Random House Group Ltd.

Oorspronkelijke titel *Extreme Kissing*

Nederlandse vertaling © 2010 Jasper Mutsaers en Moon, Amsterdam

Omslagillustratie © Louise Wilkinson c/o Lemonadeillustration.com

Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0577 8

NUR 284

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

EXTREME ZATERDAG:
OCHTEND

TOPTIENER!
EXAMENSTRESS-SPECIAL!

Giert de stress door je lijf? Moet je nodig chillen? Of ben je juist zó relaxed dat je bijna in slaap valt? Moet je even met je neus op de feiten worden gedrukt? Doe de Super Stresstest! (benodigdheden: pen, papier en een horloge of een kookwekker.)

Stresstest!

Doe je ogen dicht en denk nergens aan. Geef vervolgens het eerste antwoord dat in je opkomt op onderstaande vragen. Doe er niet te lang over – deze test moet je snel doen!

Naam: ~~Bethany Ann Royston~~ Bets

Leeftijd: 16 jaar en twee maanden - examenjaar!!!

Heb ik dat?

Het eerste wat in je opkomt nadat je nergens meer aan dacht: tralala, hoempapa... Maar niet heus! Er gebeurt van alles in mijn hoofd! Het lukt me niet om nergens aan te denken!! Het is net de inhoud van mijn coole schooltas van Best Friends Forever: één grote rotzooi en er zit niets bij wat je nodig zou kunnen hebben voor school of iets anders. In tegenstelling tot Carlota's grote draagtas van Marc Jacobs, zit mijn hoofd niet propvol met tijdschriften en dingen die je er gratis bij krijgt. Dat was de warming-up! Schrijf nu op waar je je het meest druk om maakt:

Dingen waar Bethany Royston zich druk om maakt, in willekeurige volgorde:

- Het feit dat ik dit net opschreef en onderstreepte alsof het iets voor school was! Carlota zou zich hier rot om lachen en me Bolleboos Bets noemen, of Duffe Doos of zo! Wat héb ik toch?

- Da's niet zo moeilijk: het komt door school. Of, beter gezegd: mijn examen. Mijn vader heeft het over niets anders meer. Waarschijnlijk gaat hij ervan uit dat ik nu zit te leren, ook al is het 's ochtends vroeg op de eerste zaterdag van de paasvakantie en lig ik thuis ziek in bed. Omdat ik ziek word van pa die maar over mijn examen blijft zeuren!

- Niet dat het grappig is. Ik heb de laatste twee dagen voor het examen gemist! Ik heb alles gemist! De laatste studietips van de leraren bijvoorbeeld.

En dat iedereen zijn handtekening op elkaars shirt schrijft en die speciale sfeer die er hangt aan het eind van het schooljaar

- En ik mis Declan.
- Die me niet gebeld heeft.
- Geen een keer. Al twee dagen niet.

(Zie voor vervolg volgende bladzijde - ik heb geen schrijfruimte meer!)

- DECLAN HEEFT AL TWEE DAGEN NIET GEBELD!!!!

- Terwijl hij weet dat ik ziek ben! Dat heb ik hem gisteren ge-sms't, toen ik me even iets beter voelde! En hij zou me sowieso moeten missen!

Oké, hij is niet het type dat komt aanzetten met een leuk pratend knuffelbeest dat 'Ik hou van jou, ik hoop dat je snel snel beter wordt' zegt.

Dat zou me een stunt zijn, zeg! Maar toch!

- Hij heeft niet eens geantwoord.
- Ik denk dat er iets met Declan aan de hand is.
- Uitgerekend nu.

- Ik heb gisteravond de hele tijd in mijn agenda liggen kijken. Declan en ik hebben nu officieel zeven maanden, twee weken en één dag iets met elkaar en ik ben precies zestien jaar en twee maanden en ik weet bijna zeker dat het meer dan een maand geleden is dat ik voor het laatst... Oeps, de tijd is bijna om. Terug naar de vragen!

Iets waarvan anderen zeggen dat je je er druk om maakt:

- Eindexamen. (Mijn vader!!!)

Iets wat je het gevoel geeft dat je de situatie niet in de hand hebt:

- Nu? Alles!

Iets waar je blij van wordt:

- Zingen. Echt niet!!!

Iemand met wie je goed kunt praten:

- Mijn allerbeste vriendin, Carlota. Oftewel Lots.

Ik kan niet zonder haar!!! O jee, geen tijd meer.

(Alsof ik een test nodig heb om erachter te komen dat ik stress heb.)

Analyseer nu je zielenroerselen! Volgens onze deskundige is het niet belangrijk wát je geschreven hebt, maar hóé je het geschreven hebt. Je krijgt één punt voor iedere keer dat je: een woord onderstreept hebt, in één regel meer dan twee uitroeptekens gebruikt hebt, iets hebt doorgestreept, BLOKLETTERS hebt gebruikt, te weinig ruimte had en steeds kleiner moest gaan schrijven of zó hard met je pen op het papier duwde dat je er dwars doorheen ging!

Bereken je score!

5 of meer punten: Da's duidelijk: je hebt absoluut stress! Maar erkennen dat je er last van hebt is de eerste stap om die onder controle te krijgen. Pak de *TopTiener!*-bewaar-special over stressbestrijding erbij, samengesteld door onze deskundigen. Je bent nog op tijd voor je eindexamen, niets aan de hand!

1 tot 4 punten: Je vertoont enigszins tekenen van stress en je bent zeker gebaat bij onze tips, voor het geval het erger wordt!

0 punten: Ben je zo relaxed dat je de test niet eens hebt

gedaan? Lees de laatste pagina van de special en lees alles over goede stress. Stress kan een gave stimulator zijn en uitdagingen houden je scherp!

Voor je verder leest krijg je eerst nog de beste stressbestrijdingstip van het *TopTiener!*-team...

Praat over je gevoelens met iemand die je vertrouwt!

Bethany

 Ik gooi het tijdschrift op het bed, pak mijn telefoon weer en ijsbeer door mijn kamer. Nou ja, ijsberen is een groot woord. Het zijn meer kabouterpasjes van een héél klein kaboutertje, dat in een rechte lijn van het bed naar het raam loopt en weer terug. In de tijd die ik nodig heb om twee keer een sneltoets te gebruiken, ben ik mijn hele kamer door gelopen. Ik krijg weer Carlota's voicemail. Het is overduidelijk dat ze huisarrest heeft. Haar stiefvader is er dol op om haar zijn 'twee voor de prijs van één'-huisarrest te geven: geen telefoon en ze mag alleen naar buiten om naar school te gaan. Maar het is zaterdag en vakantie, dus zit ze thuis gevangen. Haar kamer is drie keer zo groot als die van mij, maar toch is-ie nog te klein voor iemand als Carlota. Ze is vast doodongelukkig. Ik vraag me af wat ze nu weer verkeerd heeft gedaan.

Carlota's vader vindt het meestal wel goed dat ik langskom als ze huisarrest heeft als ik hem omverkleets met schooldingen. Hij mag me – zegt dat ik een goede invloed heb op zijn dochter. Hij moest eens weten!

Eerst moet ik hier zien weg te komen.

Ik laat mijn telefoon in mijn zak glijden en denk goed na over wat ik allemaal mee zal nemen. Dingen om ouders mee om de tuin te leiden. Schoolboeken (om indruk te maken op mijn vader en Carlota's stiefvader), mijn make-uptasje (om mijn moeder gerust te stellen en haar te laten zien dat ik mezelf goed verzorg en mijn best doe om er goed uit te zien. Als je je best maar doet, vindt ze).

Mijn ouders lijken totaal niet op die van Carlota, maar evengoed heb ik de laatste twee schooldagen gemist en het eindexamen komt eraan. Het gaat niet gebeuren dat mijn vader mij de deur laat uitgaan zonder minstens een paar minuten van het Gesprek aan te laten horen. Hij probeert me ervan te doordringen dat mijn examen het belangrijkste ter wereld is, samen met eten, zuurstof en ziekenhuisseries (daar is hij gek op).

Maar ik trek het Gesprek wel. En daarna ben ik vrij om te gaan. Zonder gezeur. Zelfs toen ik vriendin werd met Carlota en Declan en ik iets met elkaar kregen, bleef mijn vader vertrouwen in me hebben. Hij zegt vaak tegen een willekeurig iemand die hij helemaal niet kent: 'Onze Bethany is een goede dochter.' Tenenkrommend.

Maar ik b en het natuurlijk wel.

Meestal.

Ik loop de keuken binnen en aanschouw het vertrouwde beeld van ons gezin. Mijn vader zit in de kleren die hij

's zaterdags draagt als hij in de showroom staat. Hij zit nadenkend naar zijn cornflakes te kijken en/of de krant te lezen. Mijn moeder zit tegenover hem foto's te verknippen voor een van haar stomme Fröbel Fournituren-party's. Fröbel Fournituren is een artistiekerig bedrijfje en als er een 'party' is, komen mijn moeders vriendinnen langs om te roddelen en te doen alsof ze ondertussen wenskaarten maken, en doet mijn moeder haar uiterste best om hun kaarten en handige schaatjes te verkopen. (Mijn moeder noemt het haar 'bedrijfje'. Carlota noemt het 'Fröbel Flut', helemaal sinds haar ultraglamourmoeder pasgeleden tot ieders verbazing lid werd van het clubje.)

Hoe dan ook, de wetenschap dat Fröbel Flut vandaag bij elkaar komt is voor mij extra reden om zo snel mogelijk het huis te ontvluchten. Ik ben niet in de stemming om me door al die moeders van top tot teen te laten bekijken, om vervolgens te horen dat ik zo groot geworden ben en dat het al zo lang geleden is dat ik 'veertien jaar geleden het ongelukje met de po had'.

Mijn vader gebaart naar me met de krant in zijn hand. 'Wat ben je vroeg.' Hij klopt betekenisvol op zijn buikje. 'Hoe gaat het met je maag? Kan er al ontbijt in?'

'Nee, ja, en dank je. Nog even niet.' Ik ben al sinds gisteren beter, maar ik moet nog niet aan eten denken. 'Ik ga even weg.'

'Prima, als je maar geen gekke dingen doet en niet net zo graatmager wordt als onze Trixie hier!' Hij wijst in de krant naar een onduidelijke foto van een magere zangeres die uit een limo stapt. 'Zó ongezond!'

‘Zó ongezond,’ bouwt mijn moeder hem afwezig na, terwijl ze zelf altijd het dieet van een of andere beroemdheid volgt, wat helemaal nergens voor nodig is.

‘Die Trixie van jou zou eens fatsoenlijk moeten eten.’

‘Ze heet Trix,’ verbeter ik hem, en ik probeer niet geërgerd te kijken.

Mijn vader noemt haar ‘onze Trix’ (of Trixie, maar zo heet ze niet) omdat ik haar liedjes altijd loop te blèren als ik denk dat niemand luistert. Het zijn zulke ongelooflijk geweldige nummers en ze klinken bijzonder goed in onze net opgeknapte badkamer, die nu zo lekker galmt. Carlota zegt steeds dat ik voor anderen moet gaan zingen. En dan bedoelt ze niet mijn familie, mijn beste vriendin of zanglerares. Dat gaat dus écht niet gebeuren. Ik durf in de klas niet eens te zingen, laat staan dat ik voor een zaal durf te gaan staan. Ik zou me doodschamen. Bij de gedachte alleen al draait mijn maag zich om.

Of moet ik weer overgeven?

Nee, hè.

Misschien kan ik maar beter thuisblijven. De vloerbedekking bij Carlota thuis is gebroken wit.

Maar ik wil haar per se zien en dat kan alleen maar als ik naar haar toe ga.

Mijn vader heeft zijn lolbroek aan. ‘Ik doe het sherrydieet.’

Mijn moeder begint vast te lachen. Ik snap niet dat ze de zogenaamde humor van mijn vader trekt, en erger nog, dat ze hem aanmoedigt. Maar ik ga me er niet aan lopen ergeren. Vandaag in elk geval niet. Nu mijn vader zo’n goed humeur heeft, slaat hij misschien het Gesprek wel over!

Hij zwaait triomfantelijk met zijn lepel. 'Ik mag alles hebben, behalve sherry!'

Mijn moeder moet hier hard om lachen.

Heb ik dit? Maar goed, ik moet hem te vriend houden. 'Goeie grap, pap.'

Mijn moeder tuurt naar me. 'Weet je zeker dat je beter bent, lieverd? Je ziet een beetje bleekjes. Zal ik je even helpen met je make-up?'

O, nee hè. Ik had niet moeten lachen! Ik had afkeurend moeten grommen! Nou geloven ze me niet meer. Als ik niet uitkijk legt ze haar knutselwerk weg en valt ze me aan met een poederkwast. Voor ze mijn vader leerde kennen en ging trouwen volgde ze een opleiding voor visagiste. Ik laat haar soms op mij oefenen en dat is best leuk. Maar nu niet, ik heb geen tijd.

'Ja hoor,' mompelt ik. 'Ik voel me absoluut goed genoeg om bij Carlota te gaan leren.'

Nu ik het magische woord heb gebruikt – leren – is mijn vader natuurlijk niet meer te houden. Maar wat moest ik dan? Het is de enige manier om te voorkomen dat ze gaat doorvragen.

Ik wist het. Mijn vader legt zijn vork neer en gaat er eens goed voor zitten. 'Dat is mooi,' zegt hij. 'Maar ik hoop dat je niet te veel wordt afgeleid door je vriendinnen, Bethany. Ik hoop dat jullie het niet alleen over mode, jongens en popmuziek hebben als jullie bij elkaar zijn.'

Ik onderdruk de neiging om 'pa-hap' te zeggen.

'Marilyn Bloom vertelde dat het schoolwerk van Becca flink heeft geleden onder haar obsessie voor jongens,' trekt mijn moeder partij voor mijn vader.

Mijn ogen doen inmiddels zeer van het niet geërgerd willen kijken. Marilyn Bloom is Becca's moeder en ik ken Becca al eeuwen, ik ging veel met haar en Baljit om voor ik Carlota leerde kennen. En ook al is het misschien wel een beetje waar dat Becca haar tijd liever besteedt aan jongens dan aan huiswerk, ze haalt veel betere cijfers dan ik.

Ik beseft dat mijn vader al halverwege het Gesprek is. Hij is al bij 'examen doen is geen kattenpis, vraag maar aan je broer'.

Alsof ik ooit zoiets aan Rowan zou vragen. Het is zijn schuld dat ik dit geleuter moet aanhoren. Mijn ouders waren veel relaxter vóór mijn grote broer opeens besloot op wereldreis te gaan, de dag na zijn eindexamen. Ze waren bang dat hij niet terug zou komen om te gaan studeren, maar dat deed hij, op de valreep, wel. Hartstikke bruin en vies. Dus nu studeert Rowan ergens aan de andere kant van het land zuipkunde of zo, en ben ik de enige die het Gesprek moet aanhoren. Grr. Als Rowan voor de feestdagen naar huis komt, ga ik weer van hem winnen op de Wii om het hem betaald te zetten. Hoe dan ook, mijn vader zou wel wat relaxter mogen doen. Ik zou nooit zoiets onbezonnen en spontaans doen als Rowan heeft gedaan. Niks voor mij. Dat heb ik zéker van hem geërfd, dat ik me overal druk om maak.

Hij blijft zich zorgen om mij maken. Blablastress, blablazorgen, blablabla. 'Toen ik zo oud was als jij dacht ik dat ik er ook wel zou komen zonder examen te doen. Het enige wat ik nodig had was mijn gitaar, omdat ik beroemd zou worden met dat ding.'

Ik onderdruk de neiging om te zeggen: Hoe zou ik dat

nou moeten weten? Je hebt het pas een miljoen keer verteld.

‘De appel valt niet ver van de boom, met je muziekambities, hahaha.’

Ik weet nog niet goed wat ik wil. ‘Muziekambities’ is misschien een beetje overdreven. Het is niet veel meer dan een paar witte badkamertegels en een blèrende zestienjarige. Je kunt me totaal niet vergelijken met opa’s idool, die ongetwijfeld ieder moment...

‘Weet je, John Lennon kon tenminste nog ergens op terugvallen.’

... in het Gesprek kan opduiken.

‘Om met opa te spreken: John Lennon had een diploma op zak. Van de middelbare school. Op zijn zestiende gehaald. Dat moet jij ook doen, Bethany. Maar een diploma alleen is niet genoeg. Je moet tegenwoordig gestudeerd hebben om hamburgers te mogen maken!’ Hij zet het naderende eind van zijn speech kracht bij door nog wat cornflakes op zijn bord te strooien. ‘Maar ik weet dat ik nu niets nieuws vertel en dat je je uiterste best zult doen.’

Er valt een stilte.

Mijn vader kijkt me verwachtingsvol aan en wacht af wat mijn reactie op zijn wijze woorden is.

Ik snap heus wel wat hij hiermee wil zeggen. Wat ik de rest van mijn leven ook zal gaan doen, nu draait het maar om één ding: het eindexamen. Gaaaap.

Ik heb alleen helemaal geen zin om over de Toekomst na te denken. Helemaal niet. Ik denk niet verder dan dat ik naar Carlota wil.

‘Je vader heeft gelijk,’ zegt mijn moeder.

Dan kan ik me niet langer inhouden en ik kijk haar geërgerd aan. Alsof ze zelf zo goed gepresteerd heeft op school. Het enige wat ze wil is mijn vader gelijk geven. Naast foto's verknippen is dat haar grootste hobby. Ze heeft waarschijnlijk niet eens gehoord wat hij allemaal zei.

Maar dan zegt ze opeens: 'Het enige examen waarvoor je niet hoeft te slagen is het krijgen van zulke schattige kindjes!' Ze houdt een stervormige foto van een als prinses verklede dreumes omhoog die opkijkt naar een kleine Superman. (Dat zijn Rowan en ik – voor schut!) Ze begint te lachen.

'Anne, zullen we het daar nu niet over hebben? O, nou heb ik meteen geen zin meer in mijn ontbijt.' Mijn vader kijkt alsof hij ontzet in zijn cornflakes zit te stikken. 'Bethany heeft echt wel iets in haar mars, hoor!'

Ik voel me altijd ongemakkelijk als mijn vader zulke dingen zegt, omdat het dan net lijkt alsof hij tegen mijn moeder zegt: In tegenstelling tot jou. Maar vandaag word ik er écht misselijk van.

Mijn moeder haalt haar schouders op en pakt een andere foto.

Een bábyfoto.

Ik doe het echt niet expres hoor, het pak cornflakes omvergooien en roepen: 'Ik ga leren! Doe!' zo hard dat de ramen in hun sponningen trillen, maar ik weet niet hoe snel ik moet maken dat ik wegkom.

Het lijkt wel of ze het weten.

Maar dat kan uiteraard niet. Zelfs Declan weet het niet. Carlota ook niet. Ik weet het zelf pas sinds gisteravond.

En natuurlijk is er niks aan de hand. Ik had gewoon

buikgriep, da's alles. En ik heb een hoop aan mijn hoofd en sta stijf van de stress.

Mijn vader bezorgt me stress met het Gesprek.

Declan bezorgt me stress door niet terug te sms'en of te bellen.

Ik bezorg mezelf stress door te stressen. Ik heb last van stress-stress.

Volgens *TopTiener!* kan stress ervoor zorgen dat je te laat ongesteld wordt.

En Declan en ik hebben het altijd veilig gedaan en zijn voorzichtig geweest.

Bijna altijd dan.

TOPTIENER!

EXAMENSTRESS-SPECIAL!

Stresstest!

Naam: *Lots*

Leeftijd: *Bijna 16*

Het eerste wat in je opkomt nadat je je hoofd hebt leeggemaakt: *Vandaag! Vandaag! Vandaag!*

Dat was een opwarmertje! Schrijf nu op waar je je het meest druk om maakt: *Zonde van de energie.*
iets waarvan anderen zeggen dat je je er druk om maakt: *Bets maakt zich genoeg zorgen voor ons allebei!*

Iets wat je niet in de hand hebt: *Yes. Niets.*

Iets waar je blij van wordt: *Loenen (!!)* Whoehaha
Iemand met wie je kunt praten:

Carlota

Ik ben dol op *TopTiener!*, het zal altijd mijn lievelingstijdschrift en een bron van oneindige wijsheid blijven, maar... die stresstest was zonde van de tijd!

Ik bedoel, stress? Wat is dat? Toch niets om je druk om te maken? Om wat voor reden dan ook? Je leert er gewoon mee leven. Makkelijk zat.

Dat probeer ik Bets steeds aan haar verstand te peuteren, maar ze heeft stressen tot olympische sport verheven en ze wil niet naar me luisteren. Ze kan er niets aan doen.

Ik gooi de stresstest over mijn schouder; hij valt op een grote stapel andere tijdschriften. Ik heb ze uitgespreid op mijn bed zodat ze de designersprei van lamsvacht bedekken die Veronica voor me heeft uitgekozen, zonder eerst te vragen of ik hem wel leuk vond. Nee, dus. Alsof dat haar iets interesseert.

Wat haar wél interesseert, is dat ik haar 'Veronica' noem in plaats van mama, en wat haar zéker kan schelen, is dat ik mijn stiefvader 'de diplomaat' noem, in plaats van – kots kots kots – 'papa.' Als het dus even kan noem ik hem dat eerste. Whoehaha.

Hoe dan ook, de sprei kan er best mee door als hij helemaal bedekt is met die schitterende nummers van *TopTiener!*, het tijdschrift dat overal raad mee weet.

Inderdaad: wat kunnen mij mijn zorgen nou schelen? Ik ga een lijst maken van dingen waar ik me NIET druk om maak, en dat allemaal door *TopTiener!*.

Neem nou vandaag. Ik zit gevangen in mijn gigantische kamer als een prinses in een ivoren toren. En van ivoor is-ie, kan ik je vertellen. Toen we hier kwamen wonen was ik een beetje gothic, maar Veronica maakte mijn hele kamer en alles wat erin staat, spierwit – de muren, de vloerbedekking, de sprei, zelfs de flatscreen-tv die ze voor me kocht (zonder te vragen of ik het leuk vond – nee, dus) – alles is wit. Dat vond ik eerst afschuwelijk.

Maar dankzij *TopTiener!* ben ik tot wit bekeerd. Het is nu helemaal mijn kleur! Ongeveer een jaar geleden hadden ze

een modespecial die 'Wit is het nieuwe zwart' heette. Het was een artikel op een dubbele pagina met een heleboel lachende, donkerharige modellen (zoiets als ik, maar dan dunner!) die van top tot teen in het wit gestoken waren. Dat zette me aan het denken. Sinds die tijd draag ik zo veel mogelijk wit. Ik noem het 'de omgekeerde gothiclook' en hij slaat behoorlijk aan. Ik heb al een paar keer op zaterdag winkelende scholieren in witte kleding zien paraderen wie het niets kon schelen dat ze er een dikke kont in hadden. Dat is nou precies wat ik bedoel met omgekeerde gothic.

TopTiener! heeft ook de oplossing voor wat ik moet doen terwijl ik zit te wachten tot Bets me komt ophalen, wat nooit lang meer kan duren – ze zal er zo wel zijn.

Maar ondertussen ben ik met iets nieuws begonnen. Het lijkt op wat ze bij Fröbel Flut doen, maar dan cooler. Ik ben aan het... breien!

Volgens *TopTiener!* is het een enorme rage in Amerika, waar, ter ontspanning, al breiclubjes voor tieners zijn opgericht. Niet dat ik me meer moet ontspannen natuurlijk, maar blijkbaar breien alle grote sterren. En ik ben nu eenmaal een grote ster die gevangenzit in het lichaam van een meisje van vijftien, dat door haar boze stiefvader is opgesloten in haar kamer, whoehaha!

Dus dat zit ik nu te doen. Ik brei. Ik gebruik de naalden en de wol die je bij *TopTiener!* cadeau kreeg en probeer me te herinneren wat ik van oma heb geleerd toen we nog in Spanje woonden en Veronica nog niet met de diplomaat was getrouwd en we nog niet naar Brussel waren vertrokken.

En goh, toen kende ik Yves ook nog niet. Dat is een gek

idee! Ik kijk naar de plek op het behang waar onze foto ooit hing. Ik heb hem eeuwen geleden weggehaald, toen we een paar maanden uit Brussel weg waren en ik besepte dat het geen zin meer had. Niet dat ik ooit écht heb gedacht dat het geen zin meer had, ik denk dat ik altijd al heb geweten dat Yves een goede reden had om geen contact meer met me te zoeken nadat ik vertrokken was.

En eindelijk heeft *TopTiener!* me daar ook een geloofwaardige reden voor gegeven. Er stond laatst een waargebeurd verhaal in over een meisje wier vader met behulp van een of ander slim computerprogramma mailtjes en sms'jes onderschepte afkomstig van een jongen die haar leuk vond. Ieder bericht dat hij haar stuurde werd – bam! – voorgoed geblokkeerd. Daar kwam ze maanden later bij toeval achter toen een vriend van de jongen een grapje maakte over zijn onbeantwoorde liefde en mailtjes. Maar het was te laat voor de geblokkeerde berichtenjongen en het meisje. Ze had hem te veel verdriet gedaan of zoiets. Of hij was niet meer verliefd op haar.

Ik heb dat verhaal gisteren pas gelezen – ik snap niet hoe ik het over het hoofd heb kunnen zien, maar opeens wordt alles duidelijk. De diplomaat 'houdt mijn computergedrag in de gaten', zoals hij dat zelf zegt. Hij zou zoiets gerust doen. Typisch iets voor hem! Nu vind ik hem nóg stommer. Hoe kan hij me zoiets aandoen?

Voor mij en Yves hoeft het nog niet te laat te zijn.

Ik brei stug door en blader ondertussen door een ander tijdschrift. Ik denk aan wat er vandaag allemaal gaat gebeuren en hoop dat mijn plan zal slagen. Ik heb het gek genoeg uit het nummer over stressbestrijding gehaald, nog voor ik

de stresstest deed. Het was een artikel dat ‘Extreem reizen’ heette, dat ging over vrijheid, risico’s nemen en lol maken. Het is de bedoeling dat je zomaar ergens heen gaat om gekke, willekeurige uitdagingen en zo uit te voeren. Je moet genieten van het moment, iets wat we volgens de stress-expert tegenwoordig niet genoeg meer doen.

Dit is dus precies wat we nodig hebben, ook al is mijn plannetje niet helemaal willekeurig.

Dankzij mijn plannetje maak ik me geen zorgen meer over Bets en Declan.

Of liever gezegd: over Becca en Declan.

Brr.

Ik denk namelijk dat ik het probleem kan oplossen. Ik gebruik vandaag om Bets te laten zien dat er méér is dan alleen Declan. De klap verzachten. Misschien vind ik zelfs wel iemand anders voor haar. Ik laat haar in elk geval zien dat ze ook echte vrienden heeft.

Mensen die geen Becca heten, bijvoorbeeld.

Ik brei nog een pen. Er zit inmiddels een groot gat in mijn breiwerk, maar ik ga gewoon door.

Ik heb Becca nooit vertrouwd. Ik ga wel met haar en Baljit om, hoor. Ik noem ze voor de grap de Duffe Dozen – dat vinden ze niet erg, want ze weten zelf ook wel dat ze studiebollen zijn. Ik doe alsof ik ze mag. Maar dat doe ik voor Bets, omdat ze al eeuwen met hen bevriend is. Hoewel dat alleen maar komt doordat ik er pas twee jaar geleden bij gekomen ben en Bets voor die tijd niet veel te kiezen had.

Bets is op de een of andere manier heel trouw aan Becca, omdat hun moeders met elkaar bevriend zijn of zo.

Maar goed.